

M O N A K A S T E N

SAVE YOU

KUILU VÄLISSÄMME

Suomentanut Sanna van Leeuwen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Saksankielinen alkuteos *Save You*

First published 2018 by Bastei Lübbe AG.

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Cologne

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50584-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

Kimille

*All the promises that we made,
it means nothing.*

GERSEY: IT MEANS NOTHING

1

Lydia

James on kännissä. Tai huumeissa. Tai sekä että.

Häneen ei ole saanut kunnon kontaktia kolmeen päivään. Hän pitää kotimme salongissa jonkinlaisia kestopileitä, tyhjentää viinapullon toisensa perään ja on kuin mitään ei olisi tapahtunut. En tajua, miten hän voi olla sellainen. Nähtävästi häntä ei kiinnosta pätkeäkään, että perheemme on lopullisesti raunioina.

”Veikkaan, että se on hänen tapansa surra.”

Vilkaisen Cyriliä. Hän on ainoa, joka tietää, mitä on tapahtunut. Kerroin hänelle sinä iltana, kun James veti hänen bileissään huumeita ja lääppi Elainea Rubyn silmien edessä. Tarvitsin jonkun avukseni viemään Jamesin kotiin vaivihkaa niin, ettei Percy tai isä huomaisi, missä kunnossa hän oli. Ja koska perheemme ovat läheisiä ystäviä keskenään, Cy ja minä olemme tunteneet toisemme lapsuudestamme saakka. Ja vaikka isä vannotti minua lupaan, etten kertoisi äidistä kenellekään ennen virallista lehdistötiedotetta, tiedän, että Cyriliin voi luottaa. Hän osaa pitää asian salassa – myös Wreniltä, Keshavilta ja Alistairilta.

Ilman hänen apuaan en olisi kestänyt viime päiviä. Hän taivutteli isän jättämään Jamesin rauhaan pariksi päiväksi ja teki muille pojille selväksi, ettei heidän pidä toistaiseksi esittää kysymyksiä. He tekevät työtä käskettyä, mutta luulen, että heidänkin on päivä päivältä vaikeampi vain katsella vierestä, miten James tuhoaa itseään.

Samaan aikaan kuin veljeni yrittää kaikin keinoin sumentaa tajuntansa, minä pystyn miettimään vain sitä, miten oma elämäni tästä jatkuu. Äitini on kuollut. Grahamin äiti kuoli jo seitsemän vuotta sitten. Kohdussani kasvavalla pirpanalla ei ole isoäitiä.

Oikeasti. Se minun päässäni pyörii tauotta. Sen sijaan, että surisin äitini kuolemaa, murehdin sitä, ettei lapseni saa koskaan istua rakastavan mummin sylissä. Mikä minua oikein vaivaa?

Mutten voi sille mitään. Päässäni ajatukset elävät omaa elämäänsä – yksi seuraa toista, kunnes hukun kauhukuviin ja alan pelätä tulevaisuutta niin hirvittävästi, etten pysty ajattelemaan enää mitään muuta. Tuntuu kuin olisin ollut sokissa viimeiset kolme päivää. Todennäköisesti sekä Jamesissa että minussa meni jokin pahasti rikki, kun isä ilmoitti meille, mitä oli tapahtunut.

”En tiedä, miten voisin auttaa häntä”, kuiskaan katsellessani Jamesia, joka kallistaa taas kerran päänsä niskaan ja tyhjentää lasinsa. Tekee kipeää nähdä hänen kärsivän. Hän ei voi jatkaa tätä rataa ikuisesti. Jossain vaiheessa hänen on pakko kohdata todellisuus. Ja luullakseni tässä maailmassa on vain yksi henkilö, joka voisi auttaa häntä siinä.

Jo vaikka kuinka monennen kerran kaivan puhelimeni esille ja valitsen Rubyn numeron, mutta hän ei taaskaan vastaa. Haluaisin olla hänelle vihainen, mutten voi. Jos minä olisin yllättänyt Grahamin jonkun toisen kanssa, en haluaisi

olla missään tekemisissä hänen tai kenenkään hänen lähi-
piiriinsä kuuluvan henkilön kanssa.

”Taasko sinä soitat sille?” Cy kysyy silmäillen epäluu-
loisesti puhelintani. Kun nyökkään, hän kurtistaa otsaansa
paheksuvasti. Hänen asenteensa ei yllätä. Cyril luulee, että
Ruby on pelkkä onnenonkija, joka havittelee Jamesin perin-
töä. Tiedän, ettei se pidä paikkaansa, mutta kun Cyril on
kerran muodostanut mielipiteen jostakusta, häntä on hyvin
vaikea saada muuttamaan kantaansa. Ja niin turhauttavaa
kuin se onkin, en voi moittia häntä siitä. Se on vain hänen
tapansa pitää huolta ystävistään.

”James ei kuuntele ketään meistä. Ruby voisi ehkä
estää häntä sekoamasta täysin.” Ääneni kuulostaa vie-
raalta korvissani. Kylmältä ja ilmeettömältä, vaikka sisäl-
läni myllertää.

Pysyn tuskin pystyssä tuskaltani. Aivan kuin minut
olisi pantu köysiin enkä olisi saanut solmuja auki moneen
päivään. Ajatukseni pyörivät karusellissa, joka ei pysähdy
ja jonka kyydistä en pääse hyppäämään pois. Missään ei
tunnu enää olevan järkeä, ja mitä raivokkaammin kamp-
pailen sisälläni paisuvaa avuttomuutta vastaan, sitä laajem-
malle se leviää.

Olen menettänyt yhden elämäni tärkeimmistä ihmisistä.
En tiedä, miten selviän siitä yksin. Minä *tarvitsen* kaksos-
veljeäni. Mutta James vain turruttaa itseään ja tuhoaa kai-
ken, mikä osuu hänen tielleen. Isää olen nähnyt viimeksi
keskiviikkona. Hän on jatkuvasti menossa ja tapaa asian-
ajajia ja neuvonantajia järjestääkseen Beaufort-yhtiöiden
asiat. Äidin hautajaisille häneltä ei ole liennyt minuut-
tiakaan – niitä suunnittelemaan hän on palkannut Julia-
nimisen tapahtumajärjestäjän, joka on viime päivät ram-
pannut talomme ovesta sisään ja ulos kuin perheenjäsen.

Ajatus äidin hautajaisista kuristaa kurkkuani. En saa henkeä, silmiäni alkaa kirvellä. Käännyin kiireesti pois päin, mutta Cyril huomaa mielenliikutukseni.

”Lydia...”, hän kuiskaa ja tarttuu lempeästi käteeni.

Vetäydyn irti hänen otteestaan ja lähdän huoneesta sanomatta enää sanaakaan. Pojat eivät saa nähdä minun itkevän. Ennen pitkää hekin saavat salakähmäisyydestä tarpeekseen ja alkavat Cyrilin varoituksista huolimatta kysellä. Kukaan heistä ei ole tyhmä. James ei ole koskaan käyttäytynyt tällä tavalla. Vaikka hänelle sattuu toisinaan ylilyöntejä, tavallisesti hän tuntee rajansa. Pojat ovat kyllä tajunneet, että jokin on hullusti. Puhuu puolestaan, että baarikaapista on lähtenyt Keshavin mukaan pullo jos toinenkin ja että Alistair huuhtoi Jamesin viimeiset kokaiinigrammat ”vahingossa” vessasta alas.

En malta odottaa, että tähän salailuun viimein tulee loppu. Muutaman minuutin päästä, tasan kello viisitoista, julkistetaan tiedote äidin kuolemasta, ja silloin siitä saa poikien lisäksi tietää koko maailma. Näen jo sieluni silmillä lehtiotsikot ja toimittajat kotiovellamme ja koulun pihalla. Alan voida pahoin, ja hoipertelen käytävää eteenpäin, kunnes päädyn kirjaston ovelle.

Lamppujen kelmeä hohde valaisee lukemattomia kirjahyllyjä ja niiden arvokkaita nahkakantisia kirjoja. Otan hyllyistä tukea, kun kävelen polvet tutisten salin poikki. Aivan huoneen perällä ikkunan ääressä on tummanpunaisella sametilla verhoiltu nojatuoli. Jo lapsena se oli lempipaikkani talossamme. Tänne vetäydyin omiin oloihini, kun halusin olla rauhassa – pojilta, isältä, odotuksilta, joita Beaufortin nimi tuo mukanaan.

Pienen lukunurkkauksen luona kyyneleeni alkavat virrata yhä vuolaammin. Vajoan nojatuoliin, nostan jalat ylös ja kiedon kädet polvien ympäri. Sitten hautaan kasvoni polviin ja itken hiljaa.

Kaikki ympärilläni tuntuu epätodelliselta. Kuin tämä olisi vain pahaä unta, josta voin herätä, kunhan vain pinnistelen tarpeeksi. Palaan ajatuksissani kesään puolitoista vuotta sitten, maailmaan, jossa äiti oli vielä elossa ja Graham saattoi halata minua, jos minulla oli kurja olo.

Pyyhin toisella kädellä silmiäni ja kaivan toisella puhelimen housuntaskustani. Avatessani näytön huomaan kämmenselässäni mustia ripsiväritahroja.

Selaan yhteystietoja. Graham on vieläkin tallennettuna suosikkeihini heti Jamesin alle, vaikkein ole puhunut hänen kanssaan enää kuukausiin. Hän ei tiedä mitään vauvas-tamme, saati äitini kuolemasta. Olen noudattanut hänen toivettaan enkä ole soitellut hänelle enää. Mikään elämä-säni ei ole ikinä ollut minulle niin vaikeaa. Yli kahden vuo-den ajan pidimme yhteyttä lähes päivittäin – ja sitten se yhtäkkiä loppui, yhdessä yössä. Se oli kuin äkkivierous huumeista.

Ja nyt... nyt minä sorrun. Kuin itsestään valitsen hänen numeronsa ja kuuntelen tuuttauksia henkeäni pidätellen. Hetken päästä ne loppuvat. Suljen silmät ja pinnistän kuu-loani erottaakseni, onko hän ottanut puhelun vastaan. Tällä hetkellä minusta tuntuu, että voisin hukkua yksinäiseen avuttomuuteeni, jossa olen rypenyt jo monta päivää.

”Ei soittoa. Niinhän me sovimme”, hän sanoo hiljaa. Hänen pehmeän, karheen äänensä sointi saa minut mur-tumaan. Kehoani vavisuttaa voimakas nyyhkyä. Painan vapaan käteni suun eteen, jotta Graham ei kuulis.

Mutta on jo liian myöhäistä.

”Lydia?”

Erotan pakokauhun hänen äänessään, mutten kykene sanomaan mitään, vain pudistelevaan päätäni. Hengityk-seni kulkee hallitsemattomasti ja aivan liian nopeana.

Graham ei lopeta puhelua. Hän pysyy linjalla ja päästelee hiljaisia, tyynnytteleviä äännähdyksiä. Hänen äänensä saa minut rajun tunnekuohun valtaan, mutta se on myös niin uskomattoman tuttu, että painan puhelinta tiukemmin korvaani vasten. Luulen, että hänen äänensä oli yksi syy, miksi rakastuin häneen – jo kauan ennen kuin olin nähnyt hänet ensimmäisen kerran. Muistan monen tunnin puhelut, kuuman, kipeän korvalehteni ja sen, että herätessäni Graham oli edelleen linjalla. Hänen äänensä on pehmeä ja hiljainen, syvä ja vähintään yhtä vetoava kuin hänen kullanuskeat silmänsä.

Grahamin kanssa olen aina tuntenut oloni turvalliseksi. Pitkän aikaa hän oli ainoa tukipilarini. On hänen ansiotaan, että jossain vaiheessa pääsin yli Gregglin jutusta ja pystyin taas katsomaan eteenpäin.

Ja vaikka nyt olen aivan lopussa, sama turvallisuuden tunne raivaa jälleen tiensä pintaan. Jo se, että saan kuulla hänen äänensä, auttaa minua tulemaan kutakuinkin tolkkuihini. En tiedä, kuinka pitkään istun paikallani, mutta vähitellen kyyneleni tyrehtyvät.

”Mikä hätänä?” hän kuiskaa viimein.

En kykene vastaamaan. Saan suustani vain avuttoman äännähdyksen.

Hän on minuutin verran hiljaa. Pari kertaa kuulen hänen vetävän henkeä kuin hän aikoisi sanoa jotain, mutta hän nielaisee sanat viime hetkellä. Kun hän lopulta puhuu, hänen äänensä on hiljainen ja täynnä tuskaa. ”Haluaisin niin kovasti tulla sinne luoksesi.”

Suljen silmät ja kuvittelen hänet istumassa asunnossaan vanhan, hajoamispisteessä olevan puupöydän ääressä. Graham kutsuu sitä ”antiikiksi”, vaikka on todellisuudessa vain hakenut sen roskalavalta ja lakannut sen uudestaan.

”Tiedän”, kuiskaan.

”Mutta tiedäthän myös, etten voi?”

Salongissa jotain menee säpäleiksi. Kuulen lasin helinää, sitten joku karjuu suureen ääneen. Kivusta vai huvikseen, sitä en osaa sanoa, mutta siitä huolimatta nousen heti pysähtymään. En saa antaa Jamesin vahingoittaa itseään vielä fyysisestikin.

”Olen pahoillani, että soitin”, kuiskaan murtuneella äänellä ja lopetan puhelun.

Sydämeeni koskee, kun nousen ja lähdän suojaisasta pikku nurkkauksestani katsomaan veljeni perään.

Ember

Siskoni on sairas.

Normaalioloissa sanoisin, ettei siinä ole mitään ihmeellistä. Onhan joulukuu – ulkona on pakkasta, ja joka puolella ihmiset niiskuttavat ja köhivät. On vain ajan kysymys, milloin itsekin saa tartunnan.

Paitsi ettei siskoni ole ikinä sairaana. Ei oikeasti koskaan.

Kun kolme päivää sitten Ruby tuli kotiin myöhään illalla ja meni suoraan vuoteeseen sanomatta sanaakaan, en ihmetellyt sitä sen kummemmin. Olihan hänellä juuri takanaan Oxfordin hakumaraton, joka oli varmasti rankka paitsi psyykkisesti, myös fyysisesti. Mutta kun hän seuraavana päivänä väitti olevansa vilustunut eikä muka voinut mennä kouluun, epäluuloni heräsivät. Rubyn tuntien voi nimittäin olla varma, että hän raahautuisi oppitunneille kuumeisenaakin, jottei vain jäisi paitsi mistään tärkeästä.

Tänään on lauantai, ja alan olla oikeasti huolissani. Ruby on tuskin poistunut huoneestaan. Hän makaa sängyssään,

lukee kirjan toisensa perään ja esittää, että hänen punaiset silmänsä johtuvat nuhasta. Mutta minua hän ei pysty hämäämään. Jotain ikävää on tapahtunut, ja tulen hulluksi, kun hän ei kerro siitä minulle.

Juuri nyt tirkistelen ovenraosta, miten hän hämmentää keittoaan syömättä lusikallistakaan. En muista nähneeni häntä koskaan tuollaisessa kunnossa. Hänen kasvonsa ovat kalpeat, ja sinertävät renkaat silmien alla tummuvat päivä päivältä. Hiukset ovat rasvaiset ja roikkuvat kampaamatomina kasvojen molemmin puolin, ja hän on samoissa lököttävissä vaatteissa kuin eilen ja toissa päivänä. Tavallisesti Ruby on sääntöisyyden perikuva. Ei vain kalenterinsa ja koulun osalta, vaan myös ulkoasultaan. En tiennyt hänen edes omistavan lökövaatteita.

”Häivy sieltä oven takaa piileskelemästä”, hän sanoo odottamatta, ja säpsähdän yllätettynä itse teosta. Esitän, että olin muutenkin aikonut tulla hänen huoneeseensa, ja pui kahdan ovesta sisään.

Ruby katsoo minua kulmakarva koholla. Sitten hän laskee keittolautasen vuoteen viereen tarjottimelle, jolla olin tuonut ruoan hänelle. Tukahdutan huokauksen.

”Jos sinä et syö sitä, minulle kyllä kelpaa”, uhkaan nyökäten lautasta kohti, mutta sanoillani ei ikävä kyllä ole toivotua vaikutusta. Ruby vain heilauttaa epämääräisesti kättään.

”Ole hyvä vain.”

Ähkäisen turhautuneesti ja istahdan hänen vuoteensa reunalle. ”Olen suurella vaivalla antanut sinun olla viime päivät rauhassa, koska olen huomannut, ettet ole pahemmin juttutuulella, mutta... olen oikeasti huolissani sinusta.”

Ruby vetää peiton ylös leukaan asti, niin että esiin pilkistää vain pää. Hänen katseensa on samaa ja murheellinen, aivan kuin muisto palaisi taas hänen mieleensä täydellä

rytinällä. Mutta sitten hän räpyttää silmiään ja on taas läsnä – tai ainakin esittää olevansa. Viime keskiviikosta lähtien hänen silmissään on ollut outo ilme. Ikään kuin hän olisi läsnä ruumiillisesti, mutta henkisesti jossain aivan muualla.

”Olen vain vilustunut. Kyllä tämä tästä taas”, hän sanoo ilmeettömästi ja kuulostaa melkein elottomalta tietokoneääneltä, joita kuulee asiakaspalvelunumeroiden odotusjonoissa. Kun hänet olisi vaihdettu robottiin.

Ruby kääntyy kasvot seinään päin ja vetää peiton vielä ylemmäs – selvä merkki, että keskustelu on hänen osaltaan päättynyt. Huokaan ja päätän taas nousta, kun puhelimen näytön välähdys hänen yöpöydällään kiinnittää huomioni. Kumarrun vilkaisemaan näytölle.

”Lin soittaa”, mutisen.

”Ihan sama”, kuuluu tukahtunut vastaus.

Katselen otsa kurtussa, kun saapuva puhelu katkeaa ja näytölle ilmestyy vastaamattomien puheluiden määrä. Luku on kaksinumeroinen. ”Hän on soittanut jo yli kymmenen kertaa, Ruby. Mitä ikinä onkin tapahtunut, et voi piiloutua siltä loputtomiin.”

Siskoni vain murahtaa.

Äiti sanoj, että minun on annettava Rubylle aikaa, mutta hänen kärsimystään on päivä päivältä vaikeampi katsella. Ei tarvitse olla kummoinenkaan nero, jotta osaa laskea yhteen yksi ynnä yksi ja päätellä, että hyvin todennäköisesti James Beaufortilla ja hänen ääliömäisillä kavereillaan on sormensa pelissä.

Olin kylläkin kuvitellut, että Ruby olisi päässyt Beaufortista yli jo ajat sitten. Mitä siis on tapahtunut? Ja milloin?

Olen yrittänyt analysoida tilannetta samalla tavalla kuin Ruby tekisi minun sijassani ja laatinut mielessäni listan:

1. Ruby oli pääsyhaastatteluissa Oxfordissa.
2. Kun hän palasi sieltä, kaikki oli vielä hyvin.

3. Illalla Lydia Beaufort ilmestyi ovellemme, ja Ruby lähti hänen mukaansa.
4. Sen jälkeen kaikki muuttui: Ruby vetäytyi omiin oloihinsa ja on sen jälkeen sanonut tuskin sanaakaan.
5. Miksi???

Okei. Luultavasti Rubyn lista olisi hiukan järjestelmällisempi, mutta ainakin olen pannut asiat loogiseen järjestykseen ja tiedän, että mistä sitten onkaan kyse, se on tapahtunut keskiviikkoiltana.

Mutta minne Lydia meni Rubyn kanssa?

Katseeni kääntyy Rubysta – josta pilkistää enää vain hiusraja peiton alta – puhelimeen ja taas takaisin. Hän tuskin kaipaisi kännykkäänsä, siitä olen melko varma.

”Jos sittenkin haluat jutella, olen ihan tuossa vieressä”, sanon tietäen, ettei hän kuitenkaan ota tarjoustani vastaan. Sitten nousen huokaisten erityisen äänekkäästi ja nappaan salamannopeasti hänen puhelimensa pöydältä. Työnnän sen väljän neulepuseroni hihaan ja hiivin varpaisillani takaisin omaan huoneeseeni.

Suljen oven hiljaa perässäni ja hengähdän – ja välittömästi minut valtaa huono omatunto. Katseeni kääntyy seinää kohti, ikään kuin Ruby voisi nähdä minut vuoteesta. Todennäköisesti hän ei puhu minulle enää ikinä, kun saa selville, että olen loukannut hänen yksityisyyttään tällä tavalla. Toisaalta velvollisuuteni sisarena on kuitenkin ottaa selvää, miten voisin auttaa häntä. Eikö niin?

Menen kirjoituspöydän ääreen ja istuudun natisevalle tuolille. Sitten otan puhelimen esiin hihastani. Siskoni haluaa pitää meidät visusti pimennossa kaikesta, mitä hänen koulussaan tapahtuu, mutta totta kai olen perillä siitä, millaisia koulukavereita hänellä on Maxton Hallissa: poikia ja tyttöjä, joiden vanhemmat ovat aatelisia, näyttelijöitä, poliitik-

koja tai yritysjohtajia. Ihmisiä, jotka ovat maassamme niin vaikutusvaltaisia, että heidät mainitaan uutisissa tuon tuostakin. Olen jo jonkin aikaa seurannut Instagramissa muutamaa Rubyn koulukaveria, joten tiedän, millaisia huhuja heistä liikkuu. Vatsaani vääntää pelkkä ajatuskin siitä, mitä sellaiset ihmiset ovat saattaneet tehdä Rubylle.

Emmin vain hetkisen, sitten poistan lukituksen Rubyn puhelimesta ja napautan soittohistoriaa. Linin lisäksi häntä on tavoiteltu useita kertoja myös numerosta, jota ei ole tallennettu hänen puhelimeensa. Pitempään miettimättä soitan Linin numeroon – hän on Rubyn pahamaineisesta koulusta ainoa henkilö, jonka tunnen henkilökohtaisesti. Nostan luurin epäröiden korvalleni. Puhelin ehtii soida vain kerran, kun siihen jo vastataan.

”Ruby”, kuulen Linin hengästyneen äänen. ”Lopultakin. Mikä sinulla on?”

”Lin – minä tässä, Ember”, keskeytän, ennen kuin hän ehtii jatkaa.

”Ember? Mitä...”

”Ruby ei voi oikein hyvin.”

Lin mykistyy hetkeksi. Sitten hän sanoo hitaasti: ”Ihan ymmärrettävää sen jälkeen, mitä on tapahtunut.”

”Mitä on tapahtunut?” minulta pääsee. ”Mitä hemmettiä on tapahtunut, Lin? Ruby ei puhu minulle, ja olen hirvittävän huolissani. Onko Beaufort tehnyt jotakin? Jos on, minä kyllä näytän sille ääliölle...”

”Ember.” Nyt on hänen vuoronsa keskeyttää minut. ”Mistä sinä oikein puhut?”

Kurtistan otsaani. ”Mistä sinä sitten puhut?”

”Puhun siitä, että keskiviikkona Ruby viestitti minulle sopineensa välinsä James Beaufortin kanssa, ja tänään sain kuulla, että Jamesin äiti oli kuollut edeltävänä maanantaina.”

2

Ruby

Ember koputtaa taas oveeni.

Kunpa minulla olisi voimia käskeä hänet tiehensä. Voin ymmärtää, että hän on huolissaan, mutta tällä hetkellä en yksinkertaisesti kykene tekemään mitään enkä juttelemaan kenenkään kanssa. En edes siskoni.

”Ruby, Lin on puhelimessa.”

Otsa kurtussa vedän peitteen pois kasvoiltani ja käännyn katsomaan. Ember seisoo sänkyni vieressä ja ojentaa minulle puhelinta. Siristän silmiäni. Se on *minun* puhelimeni. Ja näytöllä helottaa Linin nimi.

”Oletko ottanut minun puhelimeni?” kysyn voimattomasti. Suuttumus yrittää itää jossain syvällä sisälläni, mutta tunne häviää yhtä nopeasti kuin on herännytkin. Viime päivien ajan ruumiini on ollut kuin musta aukko, joka nielaisee kaikki tunteet ennen kuin ne saavat edes mahdollisuutta tunkeutua tietoisuuteeni asti.

Mikään ei enää mene kunnolla perille, minua ei huvita mikään. Vuoteesta nouseminen on joka kerta suuren työn takana ja jälkeinpäin tuntuu kuin olisin juossut maratonin. Enkä ole kolmeen päivään laskeutunut rappusia alakertaan.

Siitä lähtien, kun aloitin Maxton Hallissa, en ole ollut poissa koulusta päivääkään, mutta pelkkä ajatuskin, että joutuisin käymään suihkussa, pukeutumaan ja olemaan kuudesta kymmeneen tuntia ihmisten ilmoilla, on minulle liikaa. Siitä puhumattakaan, etten nyt kestä nähdä Jamesia. Todennäköisesti hänet nähdessäni murenisin kuin kuihtunut kukka. Tai pillahdaisin itkuun.

”Sano, että soitan takaisin”, mutisen. Ääneni on karhea, koska olen viime päivinä puhunut niin vähän.

Ember ei liikahta paikoiltaan. ”Sinun täytyy puhua hänen kanssaan nyt.”

”Mutta kun en *halua* puhua hänen kanssaan.” Tarvitsen vain vähän aikaa päästä jälleen jaloilleni. Kolme päivää ei riitä siihen, että pystyisin kohtaamaan Linin ja hänen kysymyksensä. Keskiviikkona kirjoitin hänelle vain lyhyen viestin. Hän ei tiedä, mitä Jamesin ja minun välillä tarkalleen tapahtui Oxfordissa, eikä minulla ole juuri nyt voimia kertoa siitä. Tai siitä, miten sen jälkeen kävi. Mieluiten haluaisin unohtaa koko viime viikon ja teeskennellä, että kaikki on niin kuin ennenkin. Ikävä kyllä se ei kuitenkaan ole mahdollista niin kauan kuin en edes pääse ylös sängystäni.

”Ruby kiltti”, Ember sanoo ja katsoo minua vetoavasti. ”En tiedä, miksi olet noin surullinen ja mikset halua puhua siitä minun kanssani, mutta... Lin kertoi juuri yhden asian. Ja minun mielestäni teidän tosiaankin pitäisi puhua.”

Tuijotan Emberiä synkästi, mutta hänen päättäväisen ilmeensä nähdessäni tiedän hävinneeni. Hän ei lähde huo-neestani mihinkään, ennen kuin olen puhunut Linin kanssa. Joissakin asioissa me olemme aivan liian samanlaisia, ja itse-päisyys on ehdottomasti yksi niistä.

Alistuneena ojennan käteni ja otan puhelimen vastaan.

”Lin?”

”Ruby kulta, meidän on pakko puhua.”

Hänen äänensävyensä paljastaa, että hän tietää.

Hän tietää, mitä James on tehnyt.

Hän tietää, että James repi sydämen rinnastani kaksin käsin, paiskasi sen maahan ja talloi sen jalkoihinsa.

Ja jos Lin tietää, sen tietää varmuudella koko koulu.

”En halua puhua Jamesista”, raakun. ”En halua puhua hänestä *enää koskaan*, okei?”

Lin on hetken hiirenhiljaa. Sitten hän vetää syvään henkeä. ”Ember kertoi, että lähdit keskiviikkoiltana jonnekin Lydian kanssa.”

En sano mitään, hypistelen vain peittoni reunaa vapaalla kädelläni.

”Saitko silloin tietää siitä?”

Naurahdan eleettömästi. ”Mitä tarkoitat? Että James on kusipää?”

Lin huokaa. ”Eikö Lydia tosiaan kertonut sinulle mitään?”

”Mitä hänen olisi pitänyt kertoa?” kysyn epäröiden.

”Ruby... Näitkö äskeisen viestini?”

Linin äänensävy on niin varovainen, että minulle tulee äkkiä kylmä ja kuuma yhtä aikaa. Nielaisen kuivin suin. ”En... En ole vilkaissutkaan puhelintani keskiviikon jälkeen.”

Lin vetää syvään henkeä. ”Sitten et tosiaankaan vielä tiedä.”

”Mitä minä en tiedä?”

”Ruby, istutko sinä?”

Nousen istumaan sängyssäni.

Sellaista ei kysytä, ellei ole tapahtunut jotain aivan hirveää. Yhdessä hetkessä kuva Jamesista huumepäissään uima-altaassa Elainen kanssa vaihtuu vielä paljon julmempaan kuvaan. Jamesista, joka joutuu onnettomuuteen ja loukkaantuu. Jamesista, joka makaa sairaalassa.

”Mitä on tapahtunut?” kähisen.

”Cordelia Beaufort kuoli viime maanantaina.”

Minulla kestää hetki tajuta, mitä Lin juuri sanoi.

Cordelia Beaufort kuoli viime maanantaina.

Välillemme laskeutuu sietämätön hiljaisuus.

Jamesin äiti on kuollut. Viime maanantaina.

Muistan kiihkeät suudelmamme, Jamesin kädet, jotka harhailivat levottomina alastomalla vartalollani, huumaa-
van tunteen, kun hän oli sisälläni.

James ei mitenkään voinut tietää siitä vielä sinä iltana – sinä yönä. Niin hyvä näyttelijä ei hänkään ole. Ei, hän ja Lydia saivat varmasti itsekkin kuulla siitä vasta keskiviikkona.

Kuulen Linin puhuvan, mutten pysty keskittymään hänen sanoihinsa. Mieltäni vaivaa aivan liikaa, onko Mortimer Beaufort todella voinut kahden kokonaisen päivän ajan salata lapsiltaan heidän äitinsä kuoleman. Ja jos se pitää paikkansa – miten hirvittävältä Jamesista ja Lydiasta täytyi tuntua, kun he tulivat keskiviikkona kotiin ja saivat kuulla siitä?

Muistan Lydian turvonneet, punaiset silmät, kun hän seiso i ovellani ja kysyi, oliko James täällä. Jamesin tyhjän ja tunteettoman katseen. Ja hetken, jona hän hyppäsi altaaseen ja tuhosi kaiken, mikä oli edellisenä yönä leimahtanut välillemme.

Kivulias tykytys leviää ympäri ruumistani. Lasken puhelimen alas korvaltani ja napsautan kaiuttimen päälle. Sit-
ten alan selata viestejä. Avaan keskustelun tuntemattoman numeron takaa. Näytölle avautuu kolme lukematonta viestiä.

Ruby. Olen niin pahoillani. Voin selittää kaiken.

Ole kiltti ja tule takaisin Cyrilin luo tai kerro missä olet, niin Percy voi tulla hakemaan sinut.

Meidän äitimme on kuollut. James on seonnut täysin. En tiedä, mitä tekisin.

”Lin”, kuiskaan. ”Onko se oikeasti totta?”

”On”, Lin kuiskaa takaisin. ”Lehdistötiedote julkaistiin äsken, ja tuskin puolta minuuttia myöhemmin uutinen oli joka kanavalla.”

Väliimme laskeutuu jälleen hiljaisuus. Päässäni on äkkiä alkanut pyöriä tuhansia ajatuksia. Missään ei tunnu olevan mieltä. Ei missään, paitsi yhdessä tunteessa, joka valtaa minut niin äkillisenä ja rajuna, että seuraavat sanat pulpahtavat suustani kuin itsestään: ”Minun on mentävä hänen luokseen.”

Näen Beaufortien kartanoa ympäröivän harmaan kivi-muurin ensimmäistä kertaa. Sisäänajotien sulkee valtava rautaportti, jonka edessä tungeksii kymmenkunta ihmistä kamerat ja mikrofonit käsissään.

”Mokomat rotat”, Lin mutisee ja pysäyttää autonsa muutamana metrin päähän heistä. Toimittajat lähtevät välittömästi tulemaan meitä kohti.

Lin kumartuu painamaan nappia, joka lukitsee auton ovet sisältäpäin. ”Soita Lydialle, että avaa meille portin.”

Olen niin kiitollinen, että Lin on tällä hetkellä rinnallani ja pitää päänsä kylmänä. Sekuntiakaan epäroimättä hän tarjosi minulle kyydin Beauforteille, ja tuskin puoli tuntia myöhemmin hän oli jo talomme edessä. Jos minulla oli ystävyytemme syvyydestä pienimpiäkään epäilyksiä, ne haihtuivat ilmaan sillä hetkellä.

Otan puhelimen laukustani ja soitan numeroon, josta minua on tavoiteltu viime päivinä useita kertoja.

Kestää muutaman sekunnin, ennen kuin Lydia vastaa.

”Haloo?” Hänen äänensä on yhtä nenäsointinen kuin keskiviikkoiltana, kun menimme yhdessä Cyrilin luo.

”Olen täällä talonne edessä. Voisitko mitenkään avata portin?” kysyn ja nostan samaan aikaan käsivarren kasvojeni suojaksi. En tiedä, onko sillä toivottua vaikutusta. Toimittajat parveilevat aivan Linin auton kyljessä ja huutelevat meille kysymyksiä, joista en saa selvää.

”Ruby? Mitä...”

Joku alkaa hakata ikkunaa minun puolellani. Lin ja minä säpsähdämme molemmat.

”Kävisikö mahdollisimman äkkiä?”

”Odota hetki”, Lydia vastaa ja lopettaa puhelun.

Menee noin puoli minuuttia, kunnes portti avautuu ja joku kävelee autoamme kohti. Tunnistan henkilön vasta muutaman metrin päästä.

Se on Percy.

Autonkuljettajan nähdessäni sydämeni jättää lyönnin väliin. Muistot tulvahtavat mieleeni varoittamatta. Muistot Lontoossa viettämästämme päivästä, joka alkoi niin hyvin mutta päättyi huonosti. Ja yöstä, jolloin James huolehti minusta hellästi, kun hänen kaverinsa olivat käyttäytyneet sikamaisesti ja tuupanneet minut uima-altaaseen.

Percy tunkeutuu toimittajien ohi ja viittilöi Liniä avamaan ikkunan.

”Ajakaa portista talon pihaan asti, neiti. Jos nämä ihmiset tulevat tontille, he syyllistyvät rikokseen. He eivät lähde seuraamaan teitä.”

Lin nyökkää, ja kun Percy on saanut toimittajat siirtymään sivuun, ystäväni ajaa auton isolle tontille. Leveytensä ja pituutensa puolesta sisäänajotie muistuttaa melkein maantietä, joka kulkee puistomaisen, kuuran peittämän viheralueen halki. Näen kauempana suuren, suorakulmion

mallisen talon, jossa on kaksi kerrosta ja useita kolmiohuippuisia erkkereitä. Harmaa liuskekivikatto on yhtä ankea kuin graniittiverhoiltu julkisivukin, mutta synkäästä vaikutelmasta huolimatta voi nähdä ensi silmäyksellä, että talossa asuu hyväosaisia ihmisiä. Mielestäni rakennus sopii Mortimer Beaufortille, koska se näyttää niin kylmältä ja jyrkältä, mutta Lydiaa ja Jamesia en osaa kuvitella sinne asumaan.

Lin ajaa etupihan yli ja pysähtyy talon sivustalle autotallin eteen mustan urheiluauton taakse.

”Haluatko, että tulen mukaan sisälle?” hän kysyy, ja nyökkään.

Ilma on jäätävän kylmä, kun nousemme autosta ja kävellemme ripeästi kohti ulkoportaita. Vähän ennen ensimmäistä askelmaa tartun Liniä käsivarresta. Ystäväni kääntyy katsomaan minua kysyvästi.

”Kiitos, että ajoit minut tänne”, äännähdän tukahtuneesti. En tiedä, mikä minua sisällä talossa odottaa. Se, että Lin on kanssani, lievittää pelkoani ja tuntuu uskomattoman hyvältä. Vielä kolme ja puoli kuukautta sitten se ei olisi tullut kuuloonkaan – silloin pidin yksityiselämäni visusti erossa kouluelämästäni enkä kertonut Linille juuri mitään henkilökohtaista. Se kaikki on nyt muuttunut. Ennen kaikkea Jamesin ansiosta.

”Sehän on itsestään selvää.” Hän tarttuu käteeni ja puristaa sitä lyhyesti.

”Kiitos”, kuiskaan vielä.

Lin nyökkää, ja nousemme portaat ylös. Lydia avaa oven, ennen kuin ehdimme soittaa ovikelloa. Hän näyttää olevan yhtä poissa tolaltaan kuin kolme päivää sitten. Nyt tiedän myös, miksi.

”Otan osaa, Lydia”, saan sanottua.

Hän puree tiukasti alahuultaan ja laskee katseensa lattiaan. Sillä sekunnilla en välitä siitä, ettemme oikeastaan

edes tunne toisiamme hyvin emmekä ole millään tavalla läheisiä. Kompuroin viimeisen askelman ylös halaamaan Lydiaa. Hän alkaa täristä, kun suljen hänet syliini, ja keski-
viikko palaa mieleeni väistämättä. Jos olisin tiennyt, mitä oli tapahtunut ja miten kurja olo hänellä oli, en olisi missään nimessä jättänyt häntä yksin.

”Olen niin pahoillani”, kuiskaan.

Lydia kaivaa sormensa villapuserooni ja hautaa kasvonsa soliskuoppaani. Halaamme tiukasti ja silittelen hänen selkäänsä. Tunnen puseroni kastuvan hänen kyynelistään. En osaa kuvitella, mitä hänen mielessään liikkuu tällaisella hetkellä. Jos oma äitini kuolisi... En tiedä, miten selviäisin siitä.

Sillä aikaa Lin sulkee hiljaa ulko-oven. Katseemme kohtaavat, kun hän seisahtuu parin metrin päähän meistä. Hän näyttää yhtä hämmentyneeltä kuin miltä minusta tuntuu.

Jossain vaiheessa Lydia irrottautuu halauksestani. Hänen poskilleen ovat nousseet syvänpunaiset läikät, silmät ovat punertavat ja lasittuneet. Kohotan käteni ja sipaisen hänen poskeltaan pari märkää hiussuortuvaa.

”Voisinko auttaa sinua jotenkin?” kysyn varovasti.

Hän pudistaa päätään. ”Kunhan teet jotain, jotta veljeni olisi taas oma itsensä. Hän on mennyt täysin raiteiltaan. Minä...” Lydian ääni on karhea ja käheä paljosta itkemisestä, ja hänen on karaistava kurkkuaan, ennen kuin pystyy jatka-
maan. ”En ole nähnyt häntä koskaan sellaisessa kunnossa. Hän tuhoaa itsensä, enkä yksinkertaisesti tiedä, miten voisin auttaa häntä.”

Hänen sanansa saavat sydämeni takomaan tuskaisasti. Tunnen musertavaa tarvetta nähdä James ja halata häntä niin kuin Lydiaa äsken – vaikka kohtaaminen toisaalta pelottaa minua.

”Missä hän on?”